

et Flertal til Gennemførelse af sit Forslag til Forbedring af Løjtnanternes Lønning, der den Gang, saa vidt jeg husker, drejede sig om en Sum af 225,000 Kr. Om nu Krigsminister Madsen ogsaa, efter at jeg havde stillet mit Spørgsmaal, og han havde besvaret det benægtende, vedblivende har betragtet mig som en Ven af Forslaget under alle Omstændigheder, ogsaa under den, at vi gik ud over Bevillingernes Ramme, det kan jeg min Sandten ikke gøre for, ikke staa til Ansvar for. Vi maa jo huske paa den Fod, hvorpaa vi stode med fhv. Krigsminister Madsen. Han var en elskværdig, flink og jævn Mand, der ved alle Lejligheder søgte at belære os her i Salen paa Tomands Haand, hvor han kunde komme til, om Hærens Sager og om de Ting, der laa ham paa Hjerte. Saaledes har han talt med mig, saaledes har han talt med den ærede Ordfører og vistnok i alt Fald med alle sine Partimedlemmer. Han er, som sagt, en jævn, elskværdig Mand, og jeg har alle Tider staaet paa en god og venskabelig Fod med ham.

Jeg vil sige om Krigsminister Madsen, at hvis vi nu havde ham i Stedet for den nuværende Krigsminister, vilde meget have set anderledes ud og efter min Formening ikke saa lidt bedre end nu. Man kan sige om Krigsminister Madsen, hvad man vil, han var Militær, han bar ganske vist kun sjældent sin Uniform, jeg har aldrig set ham i Uniform her, men han var en virkelig dygtig Militær, det er anerkendt af alle baade her i Salen og uden for, men der var en Ting til, enhver Venstremand ikke blot herinde, men i hele Landet vogtede paa hans Skridt med Mistænksomhed, og selv en Mand som det ærede Medlem for Ribe tog Mod til sig og kundgjorde højt og lydt for alle, naar han mente at være snydt og narret af Krigsminister Madsen. Det er historisk, og det staaer fast, og det var en saadan Kundgørelse, der var den første Pind til fhv. Krigsminister Madsens Ligkiste, forberedte hans Fald og senere har været, vil jeg antage, Grunden til, at det ærede Medlem for Ribe for sit Mod og sin Udmærkelse ved denne Lejlighed tjente sig et Ridderkors. Jeg mener ogsaa, at det var ganske vel fortjent, det var modigt, det var rask, og i mange Retninger meget godt sagt. Jeg har aldrig set, at Krigsminister Madsen den Gang ude paa Forterne — efter den Fremstilling, jeg havde faaet — havde snydt saa meget, men de indviede sige, at han har

det, og jeg har ikke siddet i Finansudvalget, jeg har kun det ærede Medlem for Ribe at holde mig til. Jeg var den Gang rigtig glad ved at blive af med Krigsminister Madsen, for da han havde kundgjort sig som Tilhænger af Københavns Befæstning, syntes jeg ikke, vi havde noget med ham her at gøre. Men lad os sætte, at vi havde Krigsminister Madsen nu, saa var der ogsaa andre Farer, som vare borte. Vi ville alle være opmærksomme paa hans Skridt, vi ville komme ham i Møde ganske vist, men ikke med Tillid, men med Mistænksomhed. Det gjorde vi altid, saa længe han fungerede som Minister, og ikke en, men adskillige Gange har den ærede Ordfører som Formand for Bestyrelsen, hvori jeg sad, sagt i dennes Møder, at vi skulle sørge for at holde Krigsminister Madsen indenfor de Grænser, hvor han hørte hjemme. Den ærede Ordfører ryster paa Hovedet. Men da han har glemt alt, hvad der foregik i den Tid, kan jeg heller ikke forlange, at han skal huske noget af dette, men jeg vil dog blot sige, at har den ærede Ordfører som Formand den Gang ikke gjort det, saa har han ikke passet sine Ting. Men det var paa en Tid, da han endnu var et godt Medlem af og en god Fører for Venstrereformpartiet, som jeg den Gang havde den Ære at være Medlem af. Men Krigsminister Madsen vilde jo i Øjeblikket ikke frembyde saa mange Farer som den nuværende Krigsminister. Thi, som sagt, ham kom vi i Møde ikke med Tillid, men med Mistænksomhed, og vi kunne sige om ham og hans gode Hoved, hvad vi ville, aldrig vilde det være faldet ham ind at faa en saadan Selvtillid, at han vilde give sig til ved Loves Forberedelse og Gennemførelse . . .

Formanden: Jeg henstiller, om ikke det ærede Medlem selv vil finde, at disse Udtalelser staa meget lidt i Forbindelse med Betænkningen og Ændringsforslagene.

Alfred Christensen: Disse Udtalelser ere et nødvendigt Svar paa Ordførerens Udæskninger til mig i Gaar, og jeg er meget snart færdig med dem. Det vilde jo ganske vist for en Mand som den ærede Ordfører være ret behageligt at have det som Præsten ved en Ligprædiken, at han kunde skælde ikke blot afdøde, men hele Følget ud i den sikre Forvisning, at afdøde ikke rejser sig af Kisten og tager til Genmæle, og at Følget er bundet ved Politivedtægten til at tie stille i Kirken.